

Adeu no és
un comiat

L'habitació hauria romàs en silenci, de no haver estat per aquell televisor que rutinàriament mantenien encès i al qual gairebé no prestaven atenció. Les sessions de quimioteràpia el deixaven baldat i com absent. Tenien la facultat d'apaivagar la seva gairebé inesgotable vitalitat. El que la malaltia no aconseguia, ho feia el que pretenia ser la seva cura. Amb prou feines li quedava esma per aixecar-se del llit, i empassar-se un mos, que en aquells dies, més que difícil, era una tasca insuportable. L'afecte i l'amor incondicional que li processaven uns pares entregats, semblava no ser suficient per revifar el seu estat d'ànim mentre durava l'efecte pernicios. Únicament la visita que rebia puntual un cop al dia semblava estimular-lo i engrescar-lo una mica. Millora que, per desgràcia, es diluïa al cap de pocs minuts per tornar-lo a deixar igual d'abatut. El que sí que resultava inalterable era que la mirada, de manera inconscient, es dirigís cap a la porta quan s'acostava l'hora. I com si es tractés d'un rellotge, amb puntualitat britànica, s'obria. Amb energia. De bat a bat. La remor del televisor era substituïda a l'instant per l'estrèpit d'un xiulet i l'algaravia de picar de mans. Una figura estrambòtica alhora que divertida, feia acte de presència. Caminant amb moviments exagerats s'acostava al llit, s'ajupia i amb un to familiar i tranquil·litzador li deia a cau d'orella:

—Agafa'm la mà. Tanca els ulls i volem lluny d'aquest lloc. Jo soc un ésser màgic, puc dur-te allà on vulguis.

Als petits ulls blaus, s'encenia de seguida una espurna d'il·lusió. Aquell home de cabells rinxolats d'un taronja llampant, nas vermell en forma de pilota i enormes sabatots, era capaç de traslladar-lo fora de la freda habitació d'hospital.

De la seva mà podia tornar a córrer pel bosc, jugar a futbol amb els companys de classe o banyar-se a la platja encara que no fos estiu. Però també visitar llocs desconeguts i sorprenents. Mirava el pare de cua d'ull, com demanant permís. Quan ell hi assentia aclucava els ulls deixant-se endur i començava el viatge. Era al·lucinant i a la vegada esperançador. El pallasso, durant uns minuts, el feia oblidar la seva malaltia, la seva lluita, el seu patir. Es tornava a sentir un nen normal.

El més divertit de la visita era quan, al final, aquell homenet es treia la perruca i ensenyant un cap sense cabell li treia la llengua mentre li feia pessigolles. Veure'l calb li produïa una curiosa sensació de benestar. Per un fugaç instant no es veia com un ésser estrany. Tenien alguna cosa en comú. I el pallasso ho sabia. I per això cada matí, abans d'anar a l'hospital, s'afaitava el cap.

Després, amb el mateix terrabastall que havia entrat, marxava emportant-se la disbauxa a una altra banda. Un cop sols buscava la mirada del pare i amb un posat entenedidor li deia:

—A mi, de gran, també m'agradaria ser un pallasso màgic. Oi que podré?

Ell se'l mirava empassant-se les llàgrimes i demanant per un miracle, tot i que sabia que el veritable miracle era compartir un dia més amb ell. L'agafava de la mà i l'estrenyia amb força mentre li feia un petó a la galta.

Finalment, com es temien, un matí va succeir. Quan el pallasso va arribar, va trobar-se una habitació aclaparada pel silenci i un llit buit. No va tenir coratge

per preguntar. Ni tampoc volia escoltar la resposta. Notícies així són difícils de pair. Però era un pallaso i havia de seguir la màxima del circ, aquella que diu que la funció ha de continuar. I amb l'ànima encongida, se'n va anar a una altra habitació. I en entrar es va sorprendre de veure a un home vestit de manera estrafolària, amb un nas vermell en forma de pilota, uns enormes sabatots i amagant un cap afaitat sota una perruca taronja. Un home convertit en allò que somiava ser el seu fill. Un home que atansant-se al llit i ajupint-se li deia a un nen a cau d'orella:

—Agafa'm la mà. Tanca els ulls i volem lluny d'aquest lloc. Jo soc un ésser màgic, puc dur-te allà on vulguis.